

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DÍJ EGY ÉVRE 2'50 P. EGYES SZÁM 30 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. l. emelet.

„Eszetekbe juttatom“

Olyan idöket élünk, amikor nincsen különös alkalomra szükség, hogy elszomorodjunk. Más esztendőkből az őszi hangulat indított el bennünket a temető felé. Szomorúak voltunk. Fájt a szívünk. Napjainkban szinte állandósul ez a hangulat. Sokat gondolunk a hőseinkre is, akik vérüket ontották, hogy mi biztonságban és békességben éljünk. Csaknem mindnyájan siratunk valakit, akit nagyon szerettünk.

Szent Pál apostol azonban figyelmeztet minket arra, hogy az evangélium ma is érvényben van. Ne legyetek szomorúak, mert ez a kis idő elmúlik és jön ismét a napsütés. Jó, ha néha elkomorodik az ég, mert akkor megtudjuk, milyen szép napokat hagytunk elmúlni kihasználatlanul.

A felhő eltakarja a fényt. Ilyenkor kell emlékezni. Aki nem emlékezik, az könnyen azt gondolja, hogy nincsen nap a felhő mögött. Ezért gondolják sokan, hogy nincsen Isten. Mert e percben a felhő eltakarja, elfelejtjük azt, hogy Ő ott van elrejtözve és hamar újra látni fogjuk csodálatos tetteiben. Milyen nehéz lehetett Pál apostol élete. Még nem volt egy nagy keresztény egyház körülötte. Szinte maga volt és küzdött egy egész sötét világgal. Néha börtönben ült, télen várva az Úr erejének újabb megnyilatkozására. E télenység számára alkalmat jelentett, legnagyobb harcainak megharcolására. Milyen csodálatos Pál apostol függetlensége a világ történéseitől. Nem számított semmit számára, hogy vérengző Nero vagy másvalaki rettegett a világot és különösen a keresztények kicsi csapatát. Neki nem volt problémája, mert bizonyos volt Isten kegyelme felől. Ennek a kegyelemnek köszönte meg, hogy ő, mint „idétlen“ még megláthatta az Üdvözítőt. De tudta, azt is, hogy e kegyelem nem múlt el, az még hatályos az ő életében és az egész emberiség életében is.

Ezt akarja Pál apostol nekünk is eszünkbe juttatni. Szomorúságunkban, reménytelenségünkben, könnyen elfelejtjük, hogy Isten kegyelme által vagyunk, amik vagyunk. Mindaz

a sok jó és szép, amiben részünk volt indíton minket hálára. Ne érezzük magunkat feljogosítva rá, hogy szomorúságunkban kétségbe esünk. Nem, ne higgyük egy pillanatnyilag sem, hogy a hulló falevelek, melyek szeretteink sirjait takarják be, egyúttal Isten szeretetét és kegyelmét is betakarják előttünk. Amilyen biztosan ott van a nap a borús égen a felhők mögött, olyan biztos Isten kegyelme és szeretete számunkra.

Az Istenhez feltekintő ember Szent Pállal kérdezi: „Halál, hol a te fullánkod?“ Valóban fölséges, hogy szomorkodva, könnyeinken át mosolyogva tekinthetünk Megtartónk arcába. Ő, aki a legszörnyűbbet értettünk viselte el, Ő aki harcolt, ahogyan soha senkisémm küzdött és győzedelmeskedett, nem feledkezik el rólunk soha. Az Ő szeretete valóban nem fogy el. Van-e hát okunk, bármilyen is volna pillanatnyilag helyzetünk, bármilyen nagy volna is bánatunk, az Ő vigasztalását visszautasítanunk? Pál apostol mondja tovább: „Hála Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.“ Nekünk győznünk kell, győznünk szabad. A megpróbáltatás csak rövid ideig tartó, a győzelem örökké való gyümölcsöt terem.

Eszetekbe juttatom végezetül, hogy a mi munkánk az Urban nem hiába való. Bármily kicsiny és jelentéktelennek látod is magad ne feledd el, hogy az Urban semmisémm hiábavaló. Nem irigyelünk senkit, mert a földön a szereposztás is az Ur kezében van. Amit az Ur bízott reánk, végezzük örömmel.

T.

*Az emberi dolgokban mi bizonyosabb a halálnál és mi bizonytalanabb a halál órájánál.
(Bernát Inserni.)*

* * *

A lelkiismeretre jobban vigyázz, mint a hirre. Mert a hir gyakran hamis lehet és megcsalhat, de a lelkiismeret soha. (Seneca.)

Naámán — egy kis zsidó lány — Elizeus és Géházi.

— Liebstöckl —

IX.

Géházi, Elizeusnak az Isten emberének szolgálója azt gondolta: Ime az én Uram megkímélte ezt a siriabeli Naámánt és nem akará tőle elvenni, amit hozott tőle, él az Ur, utánna futok és valamit kérek tőle. És utána futott Géházi Naámánnak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána jut leugrott a szekérről és elibe méne és monda: Rendben van minden? És monda rendben. Az én uram küldött engem ezt mondván: Ime most csak ez órában jött hozzám két ifjú az Efraim hegyéről a próféták fiaj közül adj kérek azoknak egy talentum ezüstöt és két öltöző ruhát. És monda Naámán: Kérlek végy két talentumot. És kényszeríté őt és egybekötte két talentum ezüstöt két zsákba és két öltöző ruhát és azokat két szolgálójának adá, akik előtte vitték azokat. De amikor a dombhoz értek elvette tőlük azokat és e' rejté egy házban és elbocsátá a férfiakat és elmentek. Ő pedig bemenvén, megállá az ő ura előtt monda neki Elizeus — Honnét Géházi? Felele: — Nem ment el a te szolgálád. (Kir. II. 5. 20—25.)

Naámánnak Elizeussal való találkozását és az egész cselekmény menetét és annak minden részletét azonban élénk figyelemmel kísérte valaki. Ez a valaki Géházi volt Elizeus szolgálója. Ha az előző fejezet 14-ik versét elolvassuk azt látjuk, hogy a próféta elég bizalmas viszonyban volt szolgálójával. Az említett helyen mintegy tanácsot kér tőle, hogy mit is lehetne a sunemita nőért tenni? És amikor megmondja Géházi, hogy a sunemita nőnek nincsen gyermeke, — ami az ótestamentum szerint szomorú és megvetett állapot volt, — gyermekét jövendől neki. Tehát hallgatott a szolgálójára. Géházi közvetlen tanuja volt gazdája életének, működésének és láthatta azokat az isteni erőket, amelyek a próféta életében megnyilvánultak. Most is látta Elizeus Istennel való kapcsolatának csodálatos eredményét. Szemlélője volt annak is, amikor Elizeus visszautasítja Naámán gazdag ajándékát. Hogy Géházi a prófétát követte, annak nem anyagi okai voltak. Valami lelki kapcsolatnak is kellett közöttük lenni. Elizeus emberileg nem volt sem olyan gazdag, sem olyan előkelő uraság, akinek a szolgálatában állani valami különösebb erkölcsi, vagy anyagi előnyöket biztosított volna szolgálója számára. Elizeus maga is szegény ember volt, ki maga is az Ur által indított emberek jótékonyaságából élt és így kapott mindennapi kenyerét osztotta meg tanítványával és szolgálójával, aki vállalta ezt a szolgálatot. Isten közelébe ki'ánt Géházi is élni. De most látva, hogy Elizeus elutasítja a meggyógyult siriái vezér ajándékát, ki pedig milyen szívesen kínálta fel aranyát ezüstjéért, kísértésbe esett. Érthetetlennek látszott előtte, hogy gazdája visszautasítja azt az ajándékot, amely csak elenyésző csekélység ahhoz az isteni csodához képest, amely

visszaadta a remánytelen betegségben sinylődő Naámánt az életnek.

Az én uram megkímélte ezt a siriabeli Naámánt és nem akará tőle elvenni amit hozott. (20. v.) Ilyen gazdag pogánnyal szemben gaval'eroskodik, amikor ő maga szegény ember. Milyen jól jönne nekem ez az ajándék és végeredményben nem is károsítanék meg senkit. Gazdámnak nem kell az ajándék, Naámánnak meg sem kottyan, különben is odaszánta már. Végeredményben ha magamon segítek a siriái fővezér ajándékával nem ártok senkinek. Ez nem lopás, nem rablás. Az a kis hazugság, amellyel magamon segíthetek, nem is olyan nagy bűn. Utánna futok és kérek valamit. És már ment is, hogy hazugsággal elégítse ki kapzsiságát. Így követi egyik bűn a másikat. Ha az első kísértést nem utasítjuk mindjárt erélyesen vissza, akkor ez magával hozza a bűnök egész sorozatát. Kain irigykedett öccsére. A bűn az ajtó előtt leselkedett és rá volt vágyódása és ő nem uralkodott rajta. (Mézsa I. 4. 7.) Követte a gyilkosság és dac az Ur ellen. Akán nem kapta el tekintetét a babiloni köntösről, a kétszáz siklus aranyról, az arany vesszőről, hanem meglátta, megkívánta, elvette. (Józsue 7. 21.) Dávid nem vette le tekintetét Betsabéről és ezt követte paráznaság, ravaszság, gyilkosság, (Sám. II. 11.) Judás is anyagi téren esett kísértésbe. Elcsente ami a perselybe volt. De a szerencsétlen nem állt meg ennél, áruló és öngyilkos lett. (János 12, 6.)

Igy tett Géházi is. Látta a szépajándékot, megkívánta elvette. Talán már ráunt a szolgálatra és úgy gondolta, hogy itt az alkalom segíteni magán. Így szerzett két talentum ezüstöt, két ruhát és így csufolta meg szolgálóját. Milyen sokszor esnek hasonló módon törbe Isten gyermekei is. Az anyagiasság, kapzsiság megcsalja őket. És milyen megnyugtatóan. Sem nem hazugság, sem nem csalás, lopás, csak egy kis lazaság a hitéletben. Többet törődni a festivel, mint lelkivel. Egy kis ravaszság. Még a bibliával is, — mint Jézushoz, — jön az ördög. Megvagyon irva, legyetek okosak mint a kigyók. (Máté 10, 16.) és valahogy csak kell segíteni magunkon és a gondolat után a tett következik, a hazugság, földi dolgok előbbrevaló helyezése, vagy más téren a haragos gondolat táplálása megkeseredés, szerencsétlenség. Azért kell Isten gyermekeinek felöltöni Isten minden fegyverét, hogy megállhassunk. (Ef. 6, 13.)

De Isten nem csufoltatik meg. (Gal. 6, 6.) Istennek ezen igazsága Géházin is beteljesedett, aki elintézve jellemtelen dolgát, mintha mi sem történt volna tért vissza urához. Elizeus megszólítottotta.

Honnán Géházi? Hol jártál? Szemrebbetés nélkül felel a szolgáló. Nem ment a te szolgálád sehová. (25. v.) De a próféta rápirít. Mindent láttam. Hogyan szállt le Naámán, hogy adta neked az ezüstöt és ruhákat melyeket

hazugsággal csaltál ki tőle, hogy gazdagságot szerezz magadnak.

Ha Elizeus mindent olyan nagyon jól tudott, akkor miért kérdezte Géházi? Oh hány-szor fordul elő hasonló eset a mai világban is. Egy-egy lélek vétkezik, rossz lelkiállapotban van. Lelkipásztora nagyon jól tudja. És mégis mikor az imaterem ajtajánál elbucszuk tőle és kezét fog, vagy az utcán találkozik vele megkérdezi. Hogy van? Hogy áll lelkileg? Az az érdekes, hogy akik rossz lelkiállapotban vannak, szinte sértődve és méltatlankodva mondják, hogy nagyon jól érzik magukat. Mi célja van az ilyen kérdésnek, mikor ugyanis tudjuk, hogy nincsen jó állapotban. Miért kérdezte Elizeus ha ugyanis tudott mindent? Mert alkalmat akart adni, hogy hűllen szolgája magába szálljon, bevallja hamisságát és ezen keresztül megszabaduljon bűnétől és tisztán nézhessen ura szemébe. Kedves lélek, minden egyes kérdés, amely lelkipásztortól talán kinosan érint (és kinosan büneid miatt érint) egy-egy alkalom akar lenni arra, hogy terhedet letehesd és adjon az Ur kegyelmet és erőt neked, hogy áldásodra élhess ezen alkalmakkal.

(Vége köv.)

Az élet és értéke.

(Halottak napjára)

És felele a sátán az Urnak és mondja: Bőrt bőrért. De mindent amiye van, oda ad az ember az életéért. (Jób 2, 4)

A sátán is beszél a bibliában. Olvashatjuk az Ur Jézus megkísértésénél. Ott is jött az ő kajánságával. És amint fentebb olvashatjuk az Ur elő jött Jób történetében. Ravaszul közeledik és jellegzetes sátáni véleményt ad le a földi élet értékéről, amikor azt mondja: De mindent amiye van, oda ad az ember életéért. Szerinte a földi élet olyan értékes, hogy ezért — egész természetes — hogy az ember mindenét odaadja és mindenre képes csakhogy fenntarthassa. A világ is teljesen így gondolkozik és ezzel azt bizonyítja, hogy a gonosszal egy véleményen van.

Mindent amiye van oda ad az ember életéért. Az igazságot, mert hazudik, hogy életét megtarthassa, ha kell lop is. Bűnbe keveredik, hogy meghosszabbítsa földi életét. Odaadja Istenbe vetett hitét és megtagadja az Urat, mint a tanítványok, mikor a Getsemáneban szétfoltak. A gonosz a legdrágább kincsnek tartja a földi életet, mert itt próbálhatja az embert életének utolsó percéig magáévá tenni. És a legfőbb kincsnek ő állítja az emberek elé. Ő sugálja, hogy bármily hitvány eszközzel is, de igyekezzenek meghosszabbítani, mert az ilyen bűnnel fenntartott élet már dus zsákmány számára.

Ezzel szemben mit mond Jézus és mit mondanak az Ő tanítványai az életről? Először is, élet alatt az Irás nem csupán a földi életet

érti, mert ez a siralomvölgye. Mi napjaink csak árnyék a földön olvashatjuk Jóbnál. (Jób 8, 9.) És ugyancsak így nyilatkozik Dávid is. (I. Krón. 29, 15.) Azután az élet csak lehellet. (Jób 7, 7.)

130 éves korában azt mondja Jákob a Fáraó előtt, hogy kevesek és nyomoruságosak voltak az én életemnek napjai. (I. Móz. 47, 9.) Ez a földi élet bánatban enyészik el a bűn miatt (31. zsoltár 11.) Rövid és mulandó (89. zsoltár 48.) Olyan, mint a fű (103. zsoltár 15.)

De ha szerencsés is, a földi életben elvett javak kárára lehetnek az igazi életnek. (Lukács 16, 25.)

De hát tulajdonképpen mi is ez az élet és vajjon mit mond arról Isten igéje? Az élet bölcsesség. (Péld. 3, 22.) Mely bölcsességet így fejez ki János első levelében: De tudjuk azt is, hogy Isten Fia eljött és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat és hogy mi is az igazban, az ő Fiában Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. (Ján. 1, 5, 20.) Az élet erkölcsi tanítás. (Péld. 4, 13.) Az élet, megismerni az Urat. (Ján. 17, 3.) Azután az ő szent parancsolata örökélet. (Ján. 12, 50.) Élet az Urnak az ígérete. (Ján. 1, 2, 25.) És az élet Krisztus. (Fil. 1, 21.) Nem a földi életet, hanem ezt az örökkévaló életet kívánja Dániel is amikor így szól: Király örökké élj. (Dániel 3, 4.)

Ki adja ezt az életet? Honnan nyerhetjük ezt az örökkévalóságot, amely nem ismeri a halált? Erre is megfelel az Ur igéje. Ez Isten kegyelmi ajándéka. (Róm. 6, 23) és azzal az Ur fizet. (Róm. 2, 6—7.)

De honnan is indul ki ez az élet? A szivből. (Péld. 4, 23.) Isten kenyere életet ad. (Ján. 6, 63.) És ezt tudta Péter is. (Ján. 6, 68.) Ezt az örökéletet Jézus adja jutalmul. (Ján. 10, 27—28.) És ez az élet Őbenne van. (Ján. 1, 5, 11.) Az Ur Jézus isteni ereje megajándékozott bennünket mindennel, ami az életre való. (Pét. II. 1, 13)

Mi az útja ennek az örökéletnek? A tanító feddések. (Péld. 6, 23.) Sokszor el kell hagyni ezért az életért a földi kapcsolatot. (Máté 19, 29.) Sőt meggyülni a maga életét. (Ján. 12, 25.) Az igazság. (Péld. 12, 27.) A parancs tartása örök élet. (Máté 19, 27.) Valamint az élet kenyerét enni. (Ján. 8, 51, 6, 53) és az élet vizét inni. (Ján. 4, 14.) Örökélet Jézusban hinni, az Ő beszédét hallani és hinni abban, aki őt küldte. (Ján. 3, 15—3, 36, 5—24. Csel. 5, 19—20.) Azután ennek az életnek az útja az ige olvasása. (Ján. 5, 39.) De az ige nem elég, ha nem meggyünk Jézushoz. Jézus nélkül az ige tudakozása nem sokat ér.

Mit csinál az, aki szereti életet? Értelmet szerez. (Péld. 9, 8.) Munkálkodik azért, ami megmarad örökre. (Ján. 6, 27.) Félt az Urat, mert az életre visz. (Péld. 19, 23.) Elveszti a földi életet Jézusért. (Máté 10, 39. Márk 8, 35. Luk. 17 33.) Aki él, az dicsőíti az Urat (Ézs. 38, 19.)

mert aki lélekben halott az természetszerűleg nem is dicsőítheti.

De reánk nézve legfontosabb kérdés, hogy tulajdonképpen kik mennek be az örökéletre? Akik inkább elvesztik azt, ami a földön nekik oly nélkülözhetetlennek látszik. (Máté 18, 8.) Mert valóban jobb bénán bemenni az Ur országába, mint sehogy. Azután bemennek az igazak, akik az Ur Jézus vérében megigazultak. (Máté 25, 46.) Bemennek továbbá akik a kísértésben kitartanak, mert minekutánna megpróbáltattak, elveszik az élet koronáját. (Jakab 1, 12.) Akik jó gyümölcsöt gyűjtenek az örökévalóság számára. (Ján. 4, 36.) Az irgalmas könyörülő és kegyelmes Istentől az Ur Jézusban a pogányoknak is adatott örökéletre menetel. (Csel. 11, 18–23.) Végül bemenetel találnak azok, akik hisznek az Ur Jézusban. Alapjában véve a fentebb idézett föltételek koronájának mondhatjuk ez ígét, mert hiszen nincs más út az Atyához, csak az Ur Jézus által. (Ján. 20, 31.)

És vajjon kik tartoznak ahhoz a szomorú csoporthoz, akiknek nincsen bemenetelük az örökéletre? Istennek ígéje egész világosan megmondja, hogy kik maradnak kívül az örökéletből? Nem mennek az örökéletre, illetve nincs örökéletük az embergyilkosoknak. (Ján. 1, 3, 15.) Ezen ígénélnél talán fellélegzünk és nem érezzük találva magunkat. Oh pedig hány gyermek gyilkosa szüleinek, kiknek megkeseríti életét, hány szülő embergyilkos, mert nem enged életét e világra. Bünnel szenvedéllyel tönkre teszik egymás életét az emberek, nem embergyilkosok? A gyilkosság fogalma Isten ígéje szerint, nem késsel, vagy revolverrel való emberölésnél kezdődik. Nem terhel talán minket e téren felelőség? Nincs örökélete annak, aki elvesz a próféta könyvéből. (Ján. 22, 19.) Isten ígéjének hamisítása megoszt az örökélet ajándékától, Nincs örökélete annak, kinek neve nincs az életkönyvébe írva. (Jel. 20, 15.)

Ez az életnek igazi értelme, utja és Istennek csodálatos ajándéka, melynek útját előnkbe adja. Ő felkínálja, nekünk csak el kell fogadni. (Jer. 21, 8.) Elénkbe adja az élet útját és a hálát útját, valamelyiken menni kell és megyünk már most is. És azután egyszer ez a földi lét véget ér. Felszerkenünk. Itt behunyjuk testi szemünket, hogy csodálkozva nyissuk ki lelkiszemünket az örökkévalóságban. Erről is beszél Isten ígéje. Felszerkennek örökéletre mások örök utálatosságára. (Dániel 12, 2.)

Az életről és értékéről tisztán Istennek ígéje alapján akartunk beszélni. Fenti idézetekben az Ur ígéje világosan szól erről a legfontosabb dologról.

Kedves lélek, nem tudod, hogy mikor, de az az egy bizonyos, hogy te is felszerkensz egyszer odaát. Gondolkoztál-e már azon, hogy mire ébredsz? Adja az Ur, hogy utad az örökéletre vezessen. (Liebstöckl.)

H i r e k.

Szegeden folyó évi szeptember hó 5-én tartották Katona Veronka és Agoston József esküvőjüket a gyülekezetben. Az Ur gazdag áldása kísérje az ifju párt.

Cserevénkán volt október 3-án Sebele György szuperintendens, hol lélekemelő ünnepély keretében keresztelte Lichtenberger Tivadar ottani lelkipásztorunk iker fiacskáit.

Szegeden folyó évi október hó 31-én tartják az aratási hálaadó ünnepélyt a tanyán és november 7-én a városi gyülekezetben.

Kaposvárott mult hó 10-én volt az aratási hálaadó ünnepség, amelyen megjelent Sebele György superintendens is, hogy a délutáni Istentiszteleten hirdesse az Ur ígét.

Október 29-től november 9-ig tartanak az idei Orsz. Protestáns Napok. Felvilágosítást napirendet készségesen küld az Országos Bethlen Gábor Szövetség, Budapest IV., Semmelweis u. 17.

Szerkesztői rovat.

November eleje nemcsak azért olyaz borongos, mert a napok már erősen megrövidültek, nem is a megszokott látogatás a temetőben teszi csupán, hanem mert egyszer már ebben a hangulatban vagyunk, minden egyéb is elszomorít minket. Vannak terveink, melyek nem valósultak meg. Egy vállalkozás vagy próbálkozás sikertelen maradt. Egy régi barátunk meghalt vagy elhagyott minket. És még sok más ilyenkor eszünkbe jut és ólomsúlyként nehezedik szivünkre. De helyesen cselekszünk-e ha e hangulatnak sokáig adunk teret bensőnkben? Nem hálátlanság-e ez a mi jó mennyei Atyánkkal szemben? Ugyan mit szólnak azok, akik nálunk mást szoktak meg? Akiknek más napokon mi nyújtottunk vigasztalást. Nem gondolhatják az emberek, hogy a mi Istenünkről mi magunk is elfelejtkezünk? Igen, ez úgy van. Ne felejtjük el, hogy a jó Atya él és cselekszik. Ő rólunk soha el nem feledkezik. Ezért maradjunk hálás gyermekei. A szomorúság ellen a legjobb védő fegyver a hála. Lássuk meg azt a sok jót, azt a nagy szeretetet, amit eddig élveztünk és köszönjük meg. Ezt cselekedve felfog melegedni szivünk újra és bizalommal fog megtelni Iránta, aki soha el nem felejt minket.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.